

legemlig Revselse, eller det er Meningen, at Tillægsstraffen i saa Fald skal absorberes. — Jeg vil ogsaa gøre en lille Bemærkning med Hensyn til Udtrykket „legemlig Omgængelse“ i Punkt 2. Det bruges, saa vidt jeg erindrer, ikke i den gældende Straffelov, der bruges vist Udtrykket „legemlig Omgang“. Man kan altsaa spørge, om Meningen med dette Udtryk er, at det skal bruges i strengere Forstand, altsaa det samme som „legemlig Omgang“ efter Straffeloven enstydigt med „Samleje“, eller om det er Meningen at ramme Tilfælde af „Uterlighed“. Hvis det er Meningen at tage det i den strengere Betydning, begrænser man rigtignok Reglen paa en Maade, der synes mig noget umotiveret. De Tilfælde af denne Art, der regelmæssig komme for Domstolene, blive ikke straffede efter den almindelige Regel i § 174, men man dømmes efter en anden Bestemmelse, nemlig § 176, der omhandler „uterligt Forhold, uden at legemlig Omgang finder Sted“. Det vil i alt Fald forekomme mig rigtigt, naar man overhovedet vil have denne Regel, da at gaa videre, saaledes at man virkelig kommer til at ramme de Tilfælde, der foreligge hyppigt i Praksis. — Med Hensyn til 3die Stykke i § 2 glemte jeg før at bemærke, at Meningen dog vel ikke kan være, at Reglen der skal anvendes i alle Tilfælde af Beruselse; der menes selvfølgelig kun *selvforskyldt* Beruselse; hvad der sker i uforskyldt Beruselse, maa naturligvis undtages. — Endvidere kunde jeg nævne, at der i § 2 slet ikke foreskrives noget Minimum for Revselsen. Det vil altsaa, hvis det passede Domstolene bedre, eller hvis f. Eks. en Dommer ikke synes om denne Straf, staa i vedkommendes Magt at idømme et ganske ringe Antal Slag, 1—2, hvilket aabenbart vilde være ganske hensigtsløst; man maa sikkert tilføje en Regel om Minimum for Straffen.

Med Hensyn til de følgende Paragrafer kunde jeg have ønsket at gøre en Del Bemærkninger, men jeg skal ikke trætte det høje Ting dermed, men blot nævne et enkelt Punkt ved § 5, der foreskriver, at „naar en Person i Løbet af 5 Aar to Gange idømmes højere Straf end simpelt Fængsel for Vold imod sagesløs Person eller for Forbrydelse imod Sædeligheden, kan der i den sidste Dom gives ham Paalæg om i et vist Tidsrum, dog ikke ud over 5 Aar, at tage Ophold i sin Forsørgelseskommune eller paa det Sted, som til enhver Tid af Politiet anvises ham.“ Jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt det egent-

lig er det rette Omraade at anvende denne Forholdsregel paa. Volds- og Sædelighedsforbrydere ere ikke særlig dem, der inciteres til deres forbryderiske Handlinger af deres Omgivelser. Det gælder i langt højere Grad om andre Klasser af Forbrydere, f. Eks. professionelle Tyve og til Dels ogsaa Betlere. For deres Vedkommende vil der vist være lige saa god Grund eller mere til at anvende Reglen end for deres Vedkommende, som her nævnes. — Ogsaa mod Udtrykket „Forbrydelse mod Sædeligheden“ kan der vist rejses grundet Indvending, idet Meningen vel ikke er at give Hjemmel til at anvende Reglen for alle Tilfælde, hvor der foreligger saadanne Forbrydelser, men kun for visse Arter af den. Det vilde f. Eks. være urimeligt at anvende den i Tilfælde af Overtrædelse af Straffelovens § 180 eller Loven af 10. April 1874.

Det er de Indvendinger, jeg har ønsket at gøre med Hensyn til Lovforslagets enkelte Bestemmelser. Men endelig er der en almindelig Bemærkning, jeg gerne vil knytte dertil. Det forekommer mig nemlig, at naar man saaledes skrider til Revision af enkelte Bestemmelser i Straffeloven, maa den nødvendige Konsekvens deraf være, at man saa snart som muligt iværksætter en almindelig Revision. Jeg antager, det ogsaa er Regeringens Mening, men det forekommer mig ikke, at der er faldet nogen bestemt Udtalelse fra den ærede Ministers Side i den Henseende, og jeg vil derfor gerne henlede Opmærksomheden derpaa. Den midlertidige Lov er bestemt til at gælde for 6 Aar, og naar man tænker paa de Tilfælde, vi tidligere have haft, af Forberedelse til omfattende Lovarbejder, vil man vistnok erkende, at 6 Aar ere en knap Tid til at forberede en almindelig Revision af Straffeloven. Hvis man virkelig skal tænke derpaa, forekommer det mig, at man snarest mulig maa paabegynde dette Arbejde, og jeg haaber, den samme Mening næres af den ærede Minister.

Jeg har anset det for min Pligt at gøre en Del kritiske Bemærkninger til Lovforslaget, fordi jeg har ment, at det ikke vilde kunne anvendes eller burde anvendes uforandret, men i øvrigt skal jeg sige, at jeg ser paa det i dets Helhed, d. v. s. paa de allerfleste Bestemmelser i det, med Venlighed og vil ønske det fremmet.

P. G. C. Jensen: I Rigsdagssamlingen 1896—97 var der her i Tinget nedsat et